

Любовь къмъ отечеството.

Отъ всички общински свръски най-милата и най драголюбната е оная която свързва всякого съ отечеството му. Безъ сумнѣніе ний обычаи родители си, сродниците си и приятели си, но любовта къмъ отечеството осрѣдоточва и схваща въ себе си изобщо всичкитъ чувствования на любовтъж. Отецеството, тъй да кажъ, е общата наша майка и питателка; то има нѣщо материнско въ себе си, което ни вдъхнува чувство съответно съсь синовно благочестіе.

Любовта къмъ отечеството е врожденна, и най силната въ чловѣка любовь; защото онзи който изнурява животътъ си за доброто на отечеството си, ще каже че жертвува всичко що има за върѣтъж който исповѣдва, за благосъстояніето на онѣзи съ които наедно живѣе, за охолныйтъ животъ на родители си, на роднинитъ си и съ еднакъ речъ на братіята си.

Отецеството има неописаны и свещенны правдини връзь прѣимущества, добродѣлитъ, връзь чувствата ни и връзь всичкитъ ни изобщо дѣянія. И тъй въ което състояніе и да ся намѣрваме, ний сме дѣйствителны войни на отечеството, и отъ това сме задължени да бдимъ всякога за него и да сме готовы въ всяко врѣме и на всякой часъ да притичваме на помощ и въ най-малкѣтъ му нуждѣ. Да служи прочее нѣкой на отечеството си и на народътъ си е не само пріятно но и славно нѣщо е, а да го не навижда и да ся отрича отъ него е не само бесчестно, но е и голѣмо прѣстѣпленіе.

Когато прѣдлежи да служимъ на отечеството въ каквото и да е служеніе за неговото прѣуспѣваніе, трѣба да прѣстанва между насъ всяка враждина, и да мѣква всяка страсть. Въ служеніето на отечеството трѣба да исчезнува разницата на особенъ чловѣкъ и на особнякъ народность и мѣстность, а на попрището трѣба да излѣзватъ само граждани, сынове на единъ и той Отецъ — Отецеството. Който прѣзира отечеството си и братіята си той прѣзира самъ себеси и заслужва прѣзрѣніето на всичко чловѣчество.

И тъй най-прѣкрасното и най-правственното отъ вро-